

ударили си бе веднъж челцето,
и моят мъж - дано го бог прости! -
каквото весел бе, завчас я вдигна:
"Нали си малка, падаш по очи,
ще падаш - рече - все по гръб, когато
и по-голяма, и по-умна станеш.
Нали тъй, Жулиета?" - В миг престана
да плаче малката и каза: "Да".
Та вижте как шегата си остава.
И хиляди години да се минат,
не ще забравя: "Тъй ли, Жулиета?" -
как тя замлъкна и продума: "Да".

ГОСПОЖА КАПУЛЕТИ -

← Но стига, дойке! Моля, замлъкни!

ДОЙКАТА

- Ще млъкна, господарко, но не мога
да се не смея, щом си спомня, как
детето спря да вие, каза "Да".
Повярвайте ми, детското лице
голяма буца, колкото яйце
на младо пиле, беше украсила.
Опасен удар, грозен рев до бога,
но моят мъж каза: "Докле си малка
все по лице ще падаш, но когато
отраснеш, вече все по гръб ще падаш.
Нали тъй, Жулиета?" - Тя замлъкна

и
→ после каза: "Да".

ЖУЛИЕТА

- Но, дойке, спри! →